Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 4. | Нинѣ: гр. к. Соб. св. Іоана; рим. к. Фердин. — Завтра: гр. к. Георгія п.; рим. к. Фаб. и Себ. | Середа 7 (19) сѣчня 1892. | Всходъ сонця 7 г. 44 м.; заходъ 4 г. 36 м. Баром. 772; термом. — 7·8° — 15·5°. | Рôкъ II.

Онъ куды то!

Добре то кажуть: „Ударь въ стôлъ а ножицѣ вôдозвуть ся". Коли мы въ першôмъ числѣ нашои часописи зъ сего року высказали гадку, що далеко лѣпше було бы, щобы мы Русины, — а тутъ мали мы особливо на гадцѣ нашу интеліґенцію духовну и свѣтску — замѣсть богато политикувати, сварити ся и кричати, взяли ся до роботы, кождый зъ насъ въ своѣмъ напрямѣ, — бо чей нѣхто зъ насъ не такій вже мудрый, що до чого бы не взявъ ся, то все добре зробитъ: то и заразъ „вôдозвали ся ножицѣ"; знайшли ся такй люде, котрымъ ся гадка дуже не сподобалась. Отъ и заразъ вылѣзло шило зъ мѣшка и показало ся, кому то тиха и спокôйна праця, при згодѣ и мирѣ, дуже не на руку хто вѣчно робитъ у насъ заколотъ, сѣе незгоду и выкликуе такъ звану борбу партійну. То знанй намъ добре нашй москвофілы; имъ то наша гадка такъ дуже несподобалась. Ну, то звѣстна рѣчь, що ихъ задачею есть не допустити до того, щобы Русины добили ся до чого, щобы станули крѣпко якъ пôдъ взглядомъ политичнымъ такъ и економичнымъ, щобы самй о собѣ промышляли, бо они радй бы пагнути Русинôвъ туды, куды имъ хоче ся. Мы бы отже не потребували тутъ доказувати сего не знати вже по котрый разъ, але намъ иде о то, збы показати, якихъ способôвъ уживають нашй москвофілы, щобы лишь робити заколотъ въ нашôмъ народѣ.

Того, що мы вже разъ сказали, не вôдкликуемо, обстаемо при тôмъ и есьмо переконанй, що кождый не то интеліґентный чоловѣкъ, але кождый розважный, письменный селянинъ нашъ, прочитавши нашу статью, признасть намъ рацію, що сваркою, криками та великимъ политикованѣемъ, не дôйдемо до ладу; черезъ то нашому народови не стане лекше, нашъ селянинъ певно не розбогатѣе коли буде лишь слухати, якъ тамъ хтось на вѣчу и поза вѣчемъ горлае та кидае пустыми словами и ширить незгоду. Де есть сварка, тамъ перша рѣчь, щобы тй, що сварять ся, роты замкнули, а тогди ажь може бути бесѣда о згодѣ. Але и згода не може бути лишь на пустихъ словахъ, до згоды треба ще и дѣла, треба роботы; спôльна гадка и спôльнй труды становлять згоду. Отъ такій есть коротко нашъ поглядъ на нашй вôдносины.

. Тымчасомъ се не сподобалось нашимъ москвофіламъ. Они страшно боять ся того, щобы нашъ народъ не опамятавъ ся и не спôзнавъ ся на ихъ роботѣ, и онъ куди завернувъ ихъ орґанъ, москвофільска „Галицкая Русь": она нѣбы то стае въ обоpонѣ нашого народу и каже, що въ згаданôй статьѣ нашôй проявляе ся „вполнѣ ясно" задача „Народнои Часописи" — „усыпленіе народного духа".

Не удавайте наивныхъ, панове москвофілы! Вы знаете дуже добре, щô проявляе ся въ згаданôй статьѣ. Тамъ, де народови якомусь и право и власти дозваляють розвивати ся, дозваляють высказувати свои потребы и бажаня, тамъ нѣяка часопись того не спинить, але обовязкомъ кождои честнои ґазеты есть отвирати народови очи и показувати куды ведуть его неразъ непрошенй проводирѣ, що, якъ то у насъ, таки силомôць ему накидають ся, а запанувавши разъ надъ нимъ, ведуть его въ пропасть.

Мы оцѣнюемо рѣчь зъ еи хосенности, а не зъ фаерверкôвъ, пусканыхъ лишь на то, щобы затерти людемъ очи и закрыти передъ ними правдиву цѣль. Пытаемо ся, якій хосенъ выходить для нашого селянина зъ того, що неразъ зъ далекихъ сторôнъ тягне ся на вѣче и тратить часъ та грошѣ? Що вôнъ тамъ на нѣмъ почуе доброго и поучаючого для себе? Сварку, лайку, та бунтоване и юджене брата противъ брата! Може научить ся тамъ, якъ заступати свои права и якъ ихъ боронити? Наслухаесь лишь богато крику, видить, що хтось тамъ страшно кидае ся и гримае, готовъ небо и землю перевернути, и вôнъ собѣ такъ робить, бо думае, що то въ тôмъ найбôльша оборона. А коли такъ выкричить ся разъ и другій, а видить наконецъ, що зъ того нема нѣякого хôсна, стае зовсѣмъ рôвнодушный та тратить и ту дрôбку патріотизму, яку

1

Духи, страхи и розмова зъ духами.

Коли иподѣ зимовою порою сяду собѣ вечеромъ противъ печи и вдивляю ся въ огонь та слухаю, якъ сычить въ нѣмъ мокре полѣно, то за кождый разъ приходить менѣ мимо волѣ на гадку мôй дитинячій вѣкъ и наша служниця, стара Лаврона. Колись — богато тому вже лѣтъ — сидѣвъ я малымъ хлопцемъ такъ само противъ печи и такъ само дививъ ся на огонь а дитинячôй моѣй цѣкавости забагло ся тогди знати, чого то такъ сычить полѣно „Лавроно" — сытавъ я старои служницѣ — „чого то такъ сичить тото полѣно?" — „То въ нѣмъ, дитинко" — навчае Лаврона — „душечка покутуе та пищить". — „Чия душечка?" — пытаю знову — „Людска" — вôдповѣдае Лаврона и кôнчить свое поясненѣ а въ памяти дитины остаесь поясненѣ старои Лавроны на цѣлый вѣкъ. Годѣжь було старôй служници пояснити инакше зъявище, котрого сама не розумѣла; годѣ ѣй було розказувати дитинѣ, що въ полѣнѣ есть вода чи сôкъ, зъ котрыхъ робить ся пара а та выганяе другимъ кôнцемъ полѣна решту соку зъ него, що вôнъ ажь пѣнить ся и скапуе; она мабуть таки щиро вѣрила въ правду своихъ слôвъ, бо такъ прецѣ поучала еи колись и еи мати.

Отъ такимъ то способомъ переходить зъ рода въ рôдъ стара, якъ свѣтъ, вѣра въ духи и страхи и мабуть не перестане ширити ся доти, доки люде будуть слѣдити и старати ся вôдгадати то, що для ихъ обмеженого розуму стаесь непонятнымъ; бо тамъ, де кôнчить ся можнôсть дослѣду, тамъ чоловѣкъ высуває себе на передъ, надае всему свôй власный видъ, свои прикметы и такъ творить собѣ свѣтъ духôвъ, що нѣбы то окружае его до около. Чимъ менше просвѣченый якійсь народъ тымъ бôльша буває у него та вѣра въ духи, страхи, опирѣ и т. д.; кожде навѣть найпростѣйше зъявище въ природѣ, приписуе вôнъ тогди роботѣ духôвъ и то було причиною що давнй народы поганьскй вѣрили найбôльше въ духи та робили собѣ для того множество всѣлякихъ богôвъ. Ажь вѣра Христова озарила людей, просвѣтила ихъ розумъ, а зъ нею и упала давнѣйша такъ сильна вѣра въ духи. Слѣды еи однакожь позôстали ще й до нинѣшного дня и зъ вôдси то походить, що навѣть у христіяньскихъ народôвъ та вѣра въ духи ще не зовсѣмъ щезла, ба навѣть за єдно ширить ся иподѣ навѣть и зô зневагою вѣры Христовои. Бо чи не есть же то зневагою для вѣры Христовои думати собѣ, що Господь Богъ велить души людскôй лѣзти въ полѣно и тамъ вôдбувати покуту, або, якъ то у насъ темный народъ собѣ думае, сидѣти въ мѣтлѣ? Мѣтлу, — кажуть у насъ, — не можна звязану кидати въ огонь, бо въ нѣй сидить душа на покутѣ; треба насамперед мѣтлу розвязати та выпустити душу зъ неи! Того рода забобоны нагадують дуже часы поганьскй, коли то люде вѣрили, що въ кождôмъ деревѣ, въ кождôй квѣтцѣ, въ кождôмъ листочку, въ кождôй капли росы сидить якійсь божокъ або богиня.

Але всежь таки цѣкаво приглянутись тому, зъ вôдки то бере ся ще й теперь тота вѣра въ духи страхи, опирѣ и т. д. Перейдемо тутъ поодинокй причины того.

Першою причиною бувають надзвычайнй а при тôмъ и дуже рѣдкй зъявища въ природѣ, котрыхъ зовсѣмъ темный чоловѣкъ не може собѣ нѣякъ пояснити, а котрй навѣть и ученый мусить добре и всесторонно розслѣдити, заким дôйде до правдивои ихъ причины. Ось послухайте про выпадокъ, якій лучивъ ся кôлька лѣтъ тому назадъ, въ Америцѣ, въ пôвнôчнôмъ Мехіку, въ мѣстѣ Чівава (Chihuahua) що мае звышь 20.000 жителѣвъ. Ажь волосе дуба стае слухати про се.

Въ згаданôмъ мѣстѣ есть досыть велика нѣмецка кольонія. Въ тôй отже кольоніи померъ бувъ нагло одепъ Нѣмець вôдъ удару сонця. Въ тамошныхъ сторонахъ буває лѣтомъ величезна спека, такъ, що Европейцѣ, особливо тй, що свѣжо зайдуть, ледви можуть еи выдержати и часто вôдъ неи гинуть. Чоловѣкъ той померъ рано о 8 год. а вже по полудни треба було его поховати, бо въ горячôмъ краю тѣло не може довго лежати. Родина померщого казала гробареви, Жуанови Гонцалецови, выкопати грôбъ на кладовищи за мѣстомъ. По полудни вôдбувъ ся похоронъ. Спускають домовину зъ тѣломъ до гробу, ажь показуе ся, що грôбъ за короткій и домовина въ нѣмъ застрягае. Тй, що еи принесли, старають ся

ще мавъ въ собѣ; его опускае холодна розвага и вôнъ иде тогди на слѣпо за тыми, що радй бы дуже нарôдъ рускій згладити зô свѣта. Ото цѣль вашого политикованя. Убити сварками та партійною борбою народного духа, не допустити политикованемъ до того, щобы нарôдъ ставъ думати о тôмъ, якъ мае двигати ся изъ своеи нужды — ото ваша задача. Держѣть же вы собѣ назву гасителѣвъ народного духа а не приписуйте намъ еи! Вамъ то она вже вôдъ многихъ лѣтъ належить ся. Вы то привели нашъ нарôдъ до того упадку, до тои нужды, въ якôй вôнъ нинѣ находить ся. Вы то гасили вже вôдъ многихъ лѣтъ духа народного, ба що гôрше, вы убивали въ нашôмъ народѣ духа чисто людского, бо вы всѣлякими способами деморалізували нарôдъ та ще и нинѣ хоче то робити. Вамъ лячно стало, що нарôдъ зачинае вже пôзнавати васъ и вашу роботу, та на силу хочете его дальше руйнувати и втягаете до дальшого вашого политикованя.

Не безъ цѣли сказали мы въ згаданôй статьѣ, що зъ людьми, котрымъ реальна праця не на руку, дарма шукати згоды. Людей, що замѣсть помагати народови, замѣсть его просвѣщати и двигати зъ нужды, роблять въ нѣмъ лишь заколотъ и незгоду, людей що нарôдъ руйнують, треба конче позбути ся, бо инакше добра не буде. Мы переконанй, що кождый зъ нашихъ людей, чи то зъ интеліґенціи, чи зъ селяньства, розваживши добре нашй, высказанй вже давнѣйше, а й теперь, погляды, зрозумѣе ясно цѣль нашу а переконавшись самъ о щирости нашихъ змагань, не дасть ся за нôсъ водити и перестане слухати поклику москвофілôвъ, котрй якъ доси такъ теперь хотять вести ихъ лишь до згубы и руины духовои и матеріяльнои.

Переглядъ политичный.

Въ Палатѣ пословъ вела ся вчера дальша ґен. дебата надъ угодами торговельными. За угодами промаляли послы: Тавше, Єнджейовичъ, Гофманъ Велленбахъ и Межникъ; противъ: Патай, Чаллінґеръ и Лянґъ. По замкненю дебаты выбрано ґен. бесѣдниками: за, пос. Кайцля; противъ, пос. Руса. Пос. Межникъ доказувавъ, що торговельна угода зъ Нѣмеччиною есть такъ само мудрымъ дѣломъ якъ и политичный союзъ зъ нею. Сей союзъ не есть для ческого народу небезпечный, противно, Чехи мусили въ кождôмъ спорѣ зъ пôвночною Нѣмеччиною платити вôдшкодоване военне.

Пос. Пініньскій выготовивъ проектъ закона въ справѣ стабілізаціи инспекторôвъ окружныхъ шкôлъ народныхъ, пôсля котрого инспекторы яко урядники державнй були бы платнй зъ касы державнои и на лежали бы по части до 9 по части до 8 клясы ранґи Проектъ сей давъ пос. Пініньскій за згодою Кола польского до пôдпису и рускимъ посламъ.

До Köln. Ztg. доносять зъ Петербурга, що на дворѣ царскôмъ не було сего року принятя а то въ наслѣдокъ того, що цариця перебувши инфлюенцу есть дуже рознервована и дôстае сильныхъ корчѣвъ. Она непокоить ся такожь дуже здоровлемъ свого другого сына, кн. Юрія и противна тому щобы наслѣдникъ престола ѣхавъ въ стороны дôткненй голодомъ, абы тамъ особисто переконати ся о станѣ рѣчей. Въ наслѣдокъ того царевичь залишить мабуть свою подорожь.

Чутку о димісіи ґен.-ґубернатора Гурка уважають въ найлѣпше поинформованыхъ кругахъ за безосновну а такъ само и всѣ вѣсти о якихсь змѣнахъ въ кабинетѣ

Зъ Варшавы доносять до Fremdenblatt-у, що на однôмъ зъ тамошныхъ передмѣсть пôдчасъ тайныхъ зборôвъ, въ котрыхъ взяли участь такожь польскй соціялисты, прийшло до борбы зъ поліціею, причѣмъ двѣ особы убито, 15 арештовано а иншй повтѣкали.

Въ Портуґаліи маемо зновъ для вôдмѣны кризу кабинетову. Становище міністра фінансôвъ Карвальга захитало ся въ наслѣдокъ выкрытя великихъ обманьствъ въ зарядѣ зелѣзниць а президентъ кабинету заявивъ въ палатѣ пословъ, що не може знайти наслѣдника міністра фінансôвъ и длятого за згодою короля подае ся цѣлый кабинетъ до димісіи.

Зъ Бѣлграду доносять, що мѣжь тамошными еміґрантами болгарскими вôдъ кôлькамацять днѣвъ панує дуже оживленый рухъ. Число ихъ въ Сербіи значно збôльшило ся еміґрантами, що доси проживали въ Россіи. Еміґранты болгарскй роздѣлили ся на три партіи, зъ котрыхъ одна удала ся до Піроту, друга до Нишу а трета въ горы въ напрямѣ идъ Великôй Планинѣ. Дальше доносять, що до Рижова надôйшли зъ заграницѣ значнй грошевй сумы.

Положене христіянъ въ Персіи есть дуже загрожене. Аґітація противъ купцѣвъ и пôдприемцѣвъ заграничныхъ змагае ся тамъ що дня и прибирае грôзнѣйшій характеръ. Въ Тегеранѣ розкинено прокламаціи зъ погрозою смерти кождому Персови, котрый бы входивъ въ якй небудь зносины зъ чужоземцями, особливожь зъ Анґлійцями. Перске правительство стоить супротивъ того всего зъ опущеными руками, немаючи силы зарадити лиху.

До Каиру прибувъ вже новый кедивъ Аббасъ паша, котрого привитано тамъ торжественно, а оногди представилось ему тѣло дипльоматичне. Зачувати, що кедивъ поѣде въ мартѣ до Константинополя, а вôдтакъ до Вѣдня, Берлина и Петербурга.

Новинки.

Львôвъ дня 7 (19) сѣчня.

— **Громадамъ:** Ушковичѣ и Чуперносôвъ, въ повѣтѣ перемышляньскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. на будову спôльнои церкви.

— **Ихъ Цѣс и Кор. Высокости,** Найдостойнѣйшій Архікнязь Леопольдъ Сальваторъ и Найдостойнѣйша Архікнягиня Блянка выѣхали оногди до Вѣдня.

— **Его Цѣс. и Кор. Высокôсть Архікнязь Кароль Сальваторъ,** отецъ Є. Цѣс. и Кор. Высокости Архікн. Леопольда Сальватора померъ вчера пополудни о 3 год. 15 мін. на инфлюенцу, до котрои прилучило ся ще запалене легкихъ. Покôйный Архікнязь бувъ другимъ сыномъ бл. п. Архікн. и Вел. кн Тосканьского, Леопольда II и родивъ ся 30 цвѣтня 1839 р. въ Фльоренціи. По выбуху революціи въ Тосканѣ 27 цвѣтня 1859 р. перенѣсъ ся бувъ покôйникъ до Льомбардіи до головнои кватиры Є. Вел. Цѣсаря и бравъ участь въ борбѣ зъ Французами и Піємонтезами. Въ 1860 р. бувъ Его Цѣс. и Кор. Высокôсть именованый властителемъ полку пѣхоты ч. 77, въ 1866 р. именованый ґен.-майоромъ а въ 1870 фельдмаршалъ-поручникомъ.

— **Радникъ Двору, п. Ант. Шіффнеръ,** уступаючій директоръ почтъ и телеґрафôвъ въ Галичинѣ, розпращавъ ся оногди зъ зôбраными въ великôй сали засѣданъ въ забудованю почтовôмъ урядниками своими, зъ котрыми доси працювавъ, дякуючи имъ за совѣстне сповнюване обовязкôвъ. Въ имени урядникôвъ пращавъ уступаючого дотеперѣшного директора горячими словами старшій радникъ п. Навратіль, пôдносячи его заслуги и щиру опѣку надъ урядниками.

еи пôпхнути въ долину; наразъ домовина перехилюесь, вѣко вôдпадае, а зъ неи вылѣтае небôжчикъ, мужчина плечистый, въ новсенькôмъ фраку и бѣлôй краватцѣ на шиѣ та зô зложеными на грудехъ руками. Сумъ и страхъ пôйшовъ по всѣхъ присутныхъ вôдъ такого похорону. Небôжчика выймають, гробарь лѣзе въ грôбъ и розкопуе его ширше. Накопець спущено небôжчика другій разъ до гробу; родина и знакомй кинули по грудцѣ на домовину, решту землѣ присыпавъ гробарь и похоронъ скôнчивъ ся. Гробарь взявъ ся копати другій грôбъ на запасъ.

Въ ночи чуе оденъ Мехіканець, котрого хата стояла недалеко вôдъ кладовища, що хтось крикнувъ не своимъ голосомъ. На дворѣ страшна буря, выхоръ; блыскае, грôмъ бе за громомъ; здае ся що небо и земля розступають ся, дощь ллє якъ зъ коновки. Ну, нѣчого; то мабуть лишь щось ему причуло ся середъ бурѣ, думае собѣ Мехіканець.

На другій день впадають до хаты того Мехіканця два его знакомй, блѣдй якъ трупы. Въ ночи померъ ихъ своякъ и они хотѣли постарати ся о грôбъ для него та пôйшли на кладовище и ледви живй повтѣкали зъ вôдтамъ, такъ перепудили ся. Ажь не можуть розповѣдати зъ переляку, що тамъ видѣли. Кажуть: пôдъ трупарнею стоить якійсь мерлець, вхопивъ гробаря обѣручь, притиснувъ до себе, задушивъ и такъ его держить. Побѣгли заразъ по поліцію, по лѣкаря, зôйшлись люде, и идуть всѣ на кладовище; хотять ще й закликати гробаря, та ба, коли его мерлець не хоче пустити. Пôдъ трупарнею стоить дѣйстно померлій вчера Нѣмець и держить крѣпко Ґонцалеця, притиснувши его такъ до себе, що ему и лиця не видко. Якимъ же чиномъ вхопивъ мертвый живого? Чи то опиръ, що вылѣзъ зъ гробу и застигъ на мѣсци, коли когутъ о пôвночи запѣявъ? За щожь задушивъ вôнъ гробаря?

Справа заразъ пояснила ся. Теперь же бувъ бѣлый день и все було добре видко. На кладовищи бувъ оденъ свѣжо выкопаный грôбъ, а коло него другій розкопаный; коло сего лежавъ ще й рыскаль, а въ нѣмъ порожна домовина. Ажь теперь прийшло людемъ на гадку, що Ґонцалецъ бувъ вже разъ, колись давнѣйше, за то караный, що розкопувавъ могилы и обдиравъ мерцѣвъ зô всего, що на нихъ було, та продававъ зъ нихъ одѣжь. Ему сподобавъ ся бувъ новсенькій фракъ на помершôмъ. „На що“ — думавъ вôнъ собѣ — „мерцеви въ гробѣ такого фрака, въ котрôмъ мôгъ бы хочь бы й якій паничь на баль ити? Здойму зъ него, продамъ, буде за що хочь день, два, весело погуляти“. Якъ задумавъ, такъ и зробивъ. Небо засувало ся чорными хмарами, надходила буря. „Треба спѣшити ся“, — розважавъ Ґонцалецъ — „абы упоратись ще передъ бурею“. Свѣжу могилу не трудно було розкопати. Ось вже й домовина, вже и мерлецъ; гробарь мерцѣвъ не боить ся, вôнъ же зъ ними що день чорае ся, для него смерть житемъ. Ґонцалецъ чуе въ своихъ пальцяхъ тоненьке сукно фрака. „Буде красный грôшь за него, думае собѣ. Та лишь якъ тутъ его здоймити, коли у мерця руки на грудехъ зложенй и трудно ихъ розôгнути. Вынесу его хиба зъ гробу, опъ тамъ пôдъ муръ, тамъ вже лекше буде его розôбрати“. А Ґонцалецъ хлопъ сильный; выдобувъ мерця зъ могилы, пôдперъ пôдъ стѣну и розôгнувъ ему руки и ось вже взявъ ся фракъ здоймати. Але, страхъ, що дѣе ся! Въ однôй хвили згинають ся надъ нимъ назадъ руки мерця и зелѣзною силою притискають до грудей. Мертвый зловивъ живого и не хоче пустити. На дармо силуе ся гробарь выдобути ся зъ рукъ мертвого; студеный пôтъ выступае на его чоло, ледви ще тôлько силъ ему стае, щобы крикнути: „Ратуйте!“ Наразъ заблысло и роздавъ ся гуркôтъ грому. При свѣтлѣ блыскавки побачивъ вôнъ страшне лице трупа, що державъ его въ обôймахъ; въ очахъ ему потемнѣло и вôнъ ставъ безъ памяти. Мертвый пôмстивъ свою зневагу.

Коли на другій день гробаря выдобули зъ рукъ мерця, бувъ вôнъ ще живый. Его занесли до шпиталю и тамъ по кôлькохъ годинахъ прийшовъ вôнъ до себе та забажавъ выcповѣдати ся. Мавъ ще на стôлько силы, що розповѣвъ все якъ було, але страхъ, якого тои ночи набравъ ся, зробивъ незадовго конецъ его житю. „Исусе Христе!“ — були его послѣднй слова, — „коли блыскавка ту проклятуночь розсвѣтила, видѣвъ я, якъ той чоловѣкъ, що мене державъ, гнѣвно и страшно споглядавъ на мене, ось такъ.... такъ....“ Не докôнчивъ вже говорити; нимъ зачало страшно кидати и за хвильку вже душѣ въ нѣмъ не

— **Йорданьске водосвятіє** вôдбуло ся вчера у Львовѣ въ повнымъ торжествомъ. По вôдправленôмъ въ Успеньской церквѣ Є. Ексц. Впреосв. Митрополитомъ Сильвестромъ богослуженю при участи мітрата о. Сѣнґалевича, крилошанъ и численного священьства, наступило въ ринку при кирници, якъ завсѣгды, торжество „освящене водъ“. При сѣмъ торжествѣ були присутнѝ репрезентанты властей правительственныхъ и автономічныхъ нашого краю, именно: Впов. п. Президентъ Намѣстництва Иванъ Лідль, Віцепрезидентъ краєв. Дирекціи Скарбу дръ Витовтъ Корытовскій, Віцепрезидентъ краєв. Рады школьнои дръ Мих. Бобжиньскій, радникъ Двору п. Кшачковскій, кружокъ радниковъ Намѣстництва и иншихъ дикастерій правительственныхъ, членъ Выдѣлу краєвого, дръ Даміянъ Савчакъ, президентъ мѣста Львова дръ Мохнацкій на чолѣ репрезентаціи мѣскои и т. д. и асистенція 55 п. пѣх. въ войсковою музикою и давала приписанѝ сальвы въ часѣ церемоніи.

— **Срѣбный хрестъ заслуги** одержавъ начальникъ громады Стопчатова, коломыйского повѣта, Онуфрѣй Заячукъ, въ признанє довголѣтнои и хосеннои дѣяльности. Зъ порученя Є. Ексц. п. Намѣстника хрестъ той буде єму врученый дня 20 сѣчня въ коломыйскôмъ старостве, а передъ тымъ вôдбуде ся торжественне богослуженє въ церквѣ, на котре староство запросило всѣхъ начальниковъ громадъ, повѣта коломыйского.

— **Именованя.** Ц. к. Рада школьна краєва именувала: Петра Пасѣку сталымъ учителемъ школы етат. въ Копкахъ, Ивана Брыдока сталымъ учителемъ въ Зарѣчу, Винкентія Свитальского сталымъ учителемъ въ Ниську, Кароля Войтовича сталымъ управителемъ 2-клясовои школы въ Волковѣ, Стефана Войтѣховского сталымъ учителемъ школы етатовои въ Колодрôбцѣ, Маркила Шіндлєра сталымъ учителемъ молодшимъ при 5-клясовôй школѣ въ Городенцѣ.

— **Потвердженє выбору.** Є. Вел. Цѣсарь затвердивъ выбôръ пароха лат. обр. кс. Мих. Камѣньского на заступника презеса повѣтовои Рады въ Рудкахъ.

— **Крадѣжь въ церквѣ.** Въ Пацьковичахъ, перемыского повѣта укравъ хтось минувшого мѣсяця зъ церковнои скарбоны 15 зр. Пôдозрѣного о крадѣжь селянина, Олексу Грицика, власти арештували.

— **Задля снѣговыхъ заметей** здержала Дирекція зелѣзниць державныхъ рухъ на льокальнôй зелѣзници коломыйскôй на три дни, почавши вôдъ 16 с. м.

— **Подвôйный злочинець.** Въ львôвскôмъ судѣ вела ся оногди розправа противъ жида Ашера Бара зъ Радивилова, дезертера зъ войска, котрый є шинкаремъ въ Сѣховѣ и бувъ уже караный за злочинъ обманьства, а теперъ обжалованый о крадѣжь. Укравъ вôнъ селянинови Кирницкому калитку въ 25 зр., котру селянинъ положивъ на шинквасѣ, прийшовши заплатити єму за пиво. Обжалованый выпирає ся вины, але єго власный бельферъ, Гальпернъ, що учивъ тамъ дѣти, свѣдчить противъ него, бо видѣвъ, якъ Баръ кравъ тоту калитку, а крôмъ того бельферъ выдавъ ще одну справку Бара, якъ именно вôдъ запоєного якогось Мазура Баръ на дворѣ вытягнувъ мошонку зъ 20 ма зр. Слѣдство выказало, що тымъ мазуромъ бувъ Павло Дужикъ. Дальше зъ цѣлои розправы выходить, що Баръ запоювавъ людей а вôдтакъ ихъ окрадавъ.

— **Будуть памятати своє весѣлє.** Минувшои недѣлѣ повѣнчала ся въ Перемышли хороша передмѣщаночка зъ слюсарскимъ челядникомъ. Пôдчасъ найлѣпшои забавы въ домѣ молодои впадають до хаты сѣмъ лепськихъ молодцѣвъ, котрѝ надармо завертали перше очима до хорошои панны, теперь молодои слюсарихи. Однакъ по завзятôй борбѣ, веденôй пôдъ проводомъ одного столяра, справдѣшного Самсона, удало ся весѣльнымъ того Самсона и товаришѣвъ выкинути за дверѣ, але и разомъ зъ дверьми, котрѝ пôдчасъ того торжественного акту выломано. Се розгнѣвило родичѣвъ панны молодои, и они выгнали за те и цѣле весѣльне товариство. Ба, але братъ п. молодого вельми оскорбивъ ся такою зневагою, черезъ що почестувавъ матѣрь своєи свѣжои братовои поличникомъ. Зъ того пôшла загальна бійка, котра зокôнчилась ґузами и — судовыми жалобами та лѣкарскими оглядинами.

— **Розбôй.** Въ Царствѣ польскôмъ, въ селѣ Наґоржицѣ коло Томашова впали по пôвночи до хаты заможного селянина Ґоворка якѝсь розбôйники, звязали господаря, єго жѣнку и хлопця, ихъ выхованка, та зажадали грошей Ґоворокъ давъ имъ 116 рублѣвъ, але розбôйники заявили, що будуть ихъ доти бити, доки не дôстануть пôвтора тысячи рублѣвъ, о котрыхъ знали, що десь схованѝ. Ґоворкова, 58-лѣтна жѣнка, згинула пôдъ ударами и не выявила мѣсця, де схованѝ грошѣ. Ґоворокъ, страшно зкатованый, доходить. Вôнъ подавъ, що боронячи ся, ударивъ одного зъ розбôйникôвъ тупымъ чимось дуже сильно въ чоло, а власти по тôмъ знаку арештували селянина зъ Завады, Каз. Дембца, котрый справдѣ має на чолѣ знакъ вôдъ такого удару.

† Посмертнѣ вѣсти.

Александра зъ Ганничаковъ Целевичева, жѣнка о. Леонтія Целевича, пароха зъ Павельча въ повѣтѣ станіславôвскôмъ, упокоила ся дня 12 сѣчня въ 56-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

Всячина.

— **Штучнѝ носы и дама зъ трупячою головою.** Кôлькадесять лѣтъ тому назадъ говорено богато о якôйсь богатôй ґрафини зъ трупячою головою, котра мала тогди бути навѣть и у Львовѣ, а вôдтакъ выѣхала за границю. Она не показувала ся инакше лишь заслонена густымъ чорнымъ вельономъ, бо голова у неи була зовсѣмъ якъ у трупа. Тогди нѣхто не хотѣвъ тому вѣрити, и по якôмсь часѣ вѣсть о тôй дамѣ щезла була зовсѣмъ; теперь же пригадавъ ей знову вѣденьскій професоръ, дръ Альбертъ.

Кôлька днѣвъ тому назадъ мавъ дръ Альбертъ въ товариствѣ для шпреня наукъ природныхъ цѣкавый вôдчитъ о штучныхъ носахъ и доказувавъ, якъ то хирурґія стає ся людемъ, що зъ уродженя не мають носôвъ або стратили ихъ черезъ якесь нещастє, приправляти новѝ, штучнѝ носы. При тôмъ згадавъ дръ Альбертъ и про поганый звычай вôдрѣзуваня людемъ носôвъ въ вôйнѣ, та за кару. Въ Индіяхъ бувъ вже сго лѣтъ тому назадъ звычай вôдрѣзувати носы и тамъ було мѣсто въ котрôмъ по однôй революціи що третій чоловѣкъ бувъ безъ носа. На островѣ Сициліи бувъ знов звычай (подôбно якъ и въ Россіи) вôдрѣзувати або вырывати клѣщами нôздря злочинцямъ за кару и такъ пятнувати ихъ на цѣле житє. На Сициліи була отже одна родина Бранка, въ котрôй штука приправляти потайкомъ штучнѝ носы переходила зъ вôтця на сына. Вже въ 16 столѣтю написавъ бувъ хірурґъ Таліякоцца книжку, въ котрôй докладно описавъ, якъ приправляти штучнѝ носы, але люде якось про ту науку забули и она вôджила на ново ажь зъ початкомъ нашого столѣтя. Тою штукою займавъ ся головно нѣмецкій хірурґъ Тіффенбахъ, котрый бôльше якъ двѣста людемъ приправивъ штучнѝ носы. Вôнъ робивъ то въ той спосôбъ, що вырѣзувавъ зъ чола вôдповѣдный кусень шкôры и накрывавъ нею ушкодженый нôсъ и пригоювавъ вôдтакъ вырѣзане мѣсце та шкôру на носѣ, або переносивъ кусень тѣла зъ руки на нôсъ.

Одного дня вечеромъ зайшли були до Тіффенбаха якѝсь двѣ дамы и оденъ мужчина. Лѣкарь не хотѣвъ ихъ приймити, бо якъ разъ выбиравъ ся зъ Берлина до Вѣдня. Одна зъ тыхъ дамъ якась Италіянка, що говорила по французски, просила однакожь дуже лѣкаря, щобы вôнъ давъ яку раду ей товаришцѣ, що прийшла зъ нею и була заслонена чорнымъ вельономъ. Тіффенбахъ рѣшивъ ся наконець оглянути тоту даму и коли оставъ ся самъ зъ нею, то она не говорила нѣчого, лишь пôдняла вельонъ. Лѣкареви, що призвычаєный бувъ дивити ся на всякѝ калѣцтва, ажь лячно зробило ся на видъ тои дамы и вôнъ мимоволѣ вôдскочивъ кôлька крокôвъ назадъ. Вôнъ побачивъ передъ собою живого чоловѣка зъ трупячою головою Нещаслива не могла нѣчого говорити лишь выдавала зъ себе якѝсь невыразный голосъ и показувала рукою, щобы вôнъ ѣй нôсъ приправивъ. Колижь не було до чого, бо на цѣлôмъ лици не було тѣла. Она, будучи ще малою дитиною, такъ страшно попекла ся, що зъ лиця зôйшло все тѣло, а кости були покрытѝ лишь сухою шкôркою; губъ не мала а языкъ и цѣлый ротъ изъ середины було зовсѣмъ видко, повѣки очей були вывернени и червонѝ та надавали ѣй ще страшнѣйшій видъ. Коли лѣкарь сказавъ ѣй, що нѣчого не поможе, то она тымъ такъ згрызла ся, що вôнъ не мôгъ собѣ дати зъ нею рады, и мусѣвъ ажь прикликати тыхъ, що зъ нею прийшли, але закимъ тѝ ще вôйшли, то она заслонила ся вельономъ, бо не хотѣла, щобы навѣть они на ню дивили ся.

Тіффенбахъ поѣхавъ до Вѣдня, але дама зъ трупячою головою не тратила надѣѣ та поѣхала и собѣ за нимъ. Ледви що вôнъ тутъ осѣвъ въ готелю, а вже она зъявила ся знов у него и доти не давала єму спокою, доки вôнъ ажь не взявъ ся до операціи. Насампередъ вставивъ ѣй штучне пôднебѣнє, черезъ що она могла говорити. Пôзнѣйше приправивъ ѣй и новый нôсъ, а що не мôгъ взяти тѣла зъ чола, то взявъ зъ руки, и до 14 днѣвъ мала она новый нôсъ. Можна собѣ представити радôсть нещаснои, котра могла теперь зъ якимъ-такимъ лицемъ показатись мѣжь люде. Видко зъ сего, що давна вѣсть про якусь даму зъ трупячою головою не була лишь проста байка, за яку ей тогди всѣ уважали. Дръ Альбертъ каже однакожь, що штучнѝ носы не довго задержують свою добру форму, бо по кôлькохъ рокахъ зсыхають ся и звысають ще лишь въ видѣ якоись выстаючои зъ лиця безформенои масы тѣла.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 сѣчня. Въ палатѣ послôвъ поставивъ пос. Пініньскій проєктъ закона о инспекторахъ окружныхъ въ Галичинѣ. — Вчера наспѣли численнѝ кондоленціи до палаты Архікн. Кароля Людвика; Є. Вел. Цѣсарь и Архікн. Кароль Людвикъ складали особисто свои сочувства. Въ похоронѣ ґен.-инспектора кавалеріи Ґемінґена взяли участь Є. Вел. Цѣсарь и Архікнязѣ: Кароль Людвикъ, Францъ Фердинандъ, Отто и Вільгельмъ; Єи Вел. Цѣсарева прислала прехорошій вѣнець.

Римъ 19 сѣчня. Въ палатѣ послôвъ закôнчила ся ґен. дебата надъ угодами торговельними.

Петербургъ 19 сѣчня. Правительство лагодить законъ о управильненю россійскои торговлѣ збôжемъ. Вел. кн. Алексѣй выѣхавъ до Лондону на похоронъ кн. Клярепса.

Вѣдень 19 сѣчня. Сербскѝ делеґаты до переговорôвъ торговельныхъ представляли ся вчера п. міністрови торговлѣ маркізови Бакегемови, при чѣмъ наступила вымѣна дружныхъ заявлень.

було. Єго поховали таки въ тôмъ самôмъ гробѣ, що бувъ день передъ тымъ самъ выкопавъ.

На двацять тысячѣвъ людей въ мѣстѣ, ледви чи й двацять було бы знайшло ся котрѝ бы були въ першôй хвили догадали ся въ сѣмъ страшнôмъ выпадку правдивои причины, а певно скорше були бы подумали, що тутъ дѣло зъ опиромъ, котрый задушивъ невинного гробаря. Тымчасомъ ось якимъ способомъ зловивъ мертвый живого:

Хочь чоловѣкъ и мертвый, то всежъ таки за свѣжа не єсть вôнъ вже зовсѣмъ безъ силы, и коли душа розлучить ся зъ тѣломъ, то сила мушкулôвъ того тѣла не щезає вôдъ разу. Коли тѣло по смерти костенѣє, то здаєсь, якъ бы тогди напружали ся послѣдный разъ всѣ єго силы. Яка сила въ закостенѣлости, то видко зъ того, що тогди не можна мертвому н. пр. нѣ зôгнути нѣ розôгнути руки, а коли ей й розôгне ся, то она вертає назадъ въ своє положенє. Въ такôй отже хвили, коли закостенѣлôсть помершого въ Чівавѣ Нѣмця доходила до найвысшои силы (бо чоловѣкъ не костенѣє заразъ вôдъ разу въ однôй хвили), розôгнувъ єму гробарь руки, а тѝ зôйшли ся зъ цѣлою силою назадъ и такъ покарали самѝ злочинця, що безсовѣстно зневажавъ помершихъ.

(Дальше буде).

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВІКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвіка Пльона.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новѝ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВѢ ШКОЛЫ

починаѥ ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°.

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

---

5 до 10 зр. **денно певного зарôбку** безъ капіталу и ризика, даѥ тривкій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правомъ дозволеныхъ льосôвъ, за користными умовами Оферты на льосы до: Annoncen-Expedition J. Danneberg. Wien, I. Kumpfgasse 7.

Австрійско-угорска

FINANZ-KUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарски обявы обширно и предметово**. Всежъ при томъ можемо числити, що въ новои своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладаѥ побôльшенє обему, **высокôсть предплаты** зôстаѥ **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адмініcтрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набираѥ вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюѥ ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стаѥ свѣтло бѣлою и делікатною

Сей Бальсамъ выгладжуѥ морщины на лици и воспôвку и надаѥ ему краску молодости; шкôрѣ надаѥ вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть въ найкоротшôмъ часѣ усторонѧѥ веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.